

”Herren är sannerligen uppstånden, halleluja!” Hela vår tro vilar på detta faktum. Hela vårt liv som kristna bygger på denna sanning. Hela mänsklighetens yttersta framtid beror på detta. Och ändå måste vi fråga oss själva hur stor plats har egentligen uppståndelsen i vårt sätt att leva, tänka och handla? Varje påsk på nytt får vi tillfälle att göra en helomvändning och total kursförändring i vårt liv, så att verkligen uppståndelsen kan bli den stora inspirationskällan och ge oss perspektiv på hela vårt liv. ”Sänd oss din helige Ande och låt oss stå upp till det nya livet”, bad vi därför i kollektbönen. Det är den helige Andes uppgift att ge oss del av det nya liv, som den uppståndne Kristus har öppnat för oss. Det var ju i Andens kraft som Fadern uppväckte sin Son från de döda och det är också i samme Andes kraft som vi kan väckas upp ur det gamla livet och dö bort från det och så stå upp till det nya livet. ”Ni har ju dött, och ni lever ett osynligt liv tillsammans med Kristus hos Gud” (Kol 3:3), säger Paulus.

Det är detta ”osynliga liv tillsammans med Kristus hos Gud” som är vårt egentliga liv som kristna. På ytan lever vi ungefär som alla andra människor. Vi stiger upp på morgonen, jobbar lite grand om vi har turen att ha något jobb, vi äter lite då och då och lägger oss att sova. Men mitt i allt detta vanliga liv får vi leva i en ständig och osynlig kärleksgemenskap med den treenige Guden, som Jesus har öppnat för oss genom att uppstå. Detta nya, osynliga liv är det sanna liv, som aldrig skall ta slut. Det eviga livet är bara det fulla uttrycket för det som har börjat, när vi i dopet fick del av Kristi påskmysterium. Tyvärr är det ett tragiskt faktum att vi kristna ofta inte har upptäckt detta eller lärt oss att ta emot denna stora gåva – eller helt enkelt att vi inte bryr oss ett skvatt om det. Just därför är påsken, som med gudomlig envishet återkommer varje år på nytt, så viktig. Idag får vi verkligen en ny chans - och Gud give att det inte är den sista chansen – att upptäcka att vi har fått detta osynliga liv. Vi har en osynlig Vän, som i varje ögonblick följer oss, stödjer oss och vill göra något underbart av vårt liv. Han kan inte överge oss och svika oss, men det tragiska är att vi så lätt kan göra det och inte öppnar vårt hjärta för honom.

”Om ni har uppstått med Kristus, sträva då efter det som finns där uppe där Kristus sitter på Guds högra sida. Tänk på det som finns där uppe, inte på det som finns på jorden” (Kol 3:2). säger Paulus för att hjälpa oss, men många tycker nog att han bara gör det ännu svårare för oss. Vi tycker ju att det är så svårt att föreställa oss den evighet som ligger bortom allt annat och att vi då riskerar att försumma våra uppgifter och plikter här på jorden. Men det är inte det som Paulus menar utan tvärtom att vi skall upptäcka denna evighetens djupdimension, som redan nu kan göra vårt liv här på jorden rikare och

underbarare. Eller för att uttrycka det lite enklare: när Gud blir människa i Jesus Kristus och lever vårt liv har han visat oss vad detta osynliga, eviga liv egentligen är. Det är ett liv där kärleken och barmhärtigheten ständigt flödar över från Gud och gör oss i stånd att sprida detta omkring oss. När Gud blir människa har redan himlen kommit ner på jorden, skulle vi kunna säga. Den eviga härlighetens grundprincip lyser igenom i allt det som Jesus säger och gör. När han sedan uppstår och återvänder till sin Fader i härligheten, lämnar han detta osynliga, eviga liv efter sig till oss i sin heliga Kyrka, för att vi alla i Andens kraft skall leva detta liv.

Det svåra med detta osynliga liv är just att det är osynligt. Vi är så beroende och sitter så fast i det vi kan se och ta på. Hur uppståndelsen gick till har ingen sett. Det är ett mysterium helt fördolt för allas blickar. Den tomma graven är det stora tecknet på uppståndelsen. Sedan visar sig den Uppståndne för Maria från Magdala, som brukar kallas apostlarnas apostel, och för de andra apostlarna, som på så sätt blir vittnen, som för ut det glada budskapet. Men det är viktigt för oss att komma ihåg att själva uppståndelseögonblicket är och förblir fördolt för våra nyfikna blickar. Den tomma graven är själva tecknet på uppståndelsen, ja, faktiskt ett slags sakrament, som pekar vidare på uppståndelsen.

Men hur kan då något som är tomt vara så viktigt? Många lider ju av tomhet och tycker det är en förbannelse. Kanske det just är därför som den tomma graven är så viktig och kan peka framåt mot det som är det största och viktigaste i vårt liv: Kristi uppståndelse. Tomhet är till för att fyllas. Tomhet kan vara den bästa tänkbara förberedelse för att ta emot den fulla verklighet som Jesus har öppnat för oss genom sin uppståndelse. Om vi har svårt att ta emot uppståndelsens budskap och bli förvandlade av det, beror det ofta på att vårt inre är så fullproppat med gammal bråte. Det är som ett vinds- eller källarkontor där vi har bevarat en massa skräp som vi tror kan komma till nytta en vacker dag. Men då glömmer vi att den vackraste dag av alla är påskdagen som följer på den tomma gravens dag, påskaftonen. Otaliga helgon och mystiker har fått gå igenom denna inre tomhet och mörker för att nå fram till den fulla verklighet, som bara den uppståndne Kristus kan ge oss. Det är en gammal vishet, som tyvärr många i vår tid, då tomhet tycks ha blivit en folksjukdom, har glömt bort. Så var aldrig rädd för denna inre tomhet, som är till för att fyllas av Kristi nya liv, det fulla uppståndeselivet. Var aldrig rädd för detta osynliga liv, där vi får ta ut evigheten i förskott men samtidigt göra vårt liv här på jorden till en trogen avbild av den eviga härlighetens liv av kärlek och barmhärtighet. Det är ett liv i äkta gemenskap, där allt strålar av den treenige Gudens godhet som strömmar över till allt och alla. Ja, Herren är sannerligen uppstånden – och vi är inbjudna att leva av detta ”osynliga liv tillsammans med Kristus hos Gud” mitt i det

vanliga lilla liv som är vårt. Därför behöver vi varje år Påsken för att bli påmind och väckas till liv igen.